

Լավ է բռնվում ձկնիկ-բանանիկը

Լավ է բռնվում ձկնիկ բանանիկը

հեղինակ՝ [Ջերոմ Սեյնթեր](#)
թարգմանիչ՝ Ամալյա Ղուկասյան (ռուսերենից)
աղբյուր՝ [«Տարեկանի արտում՝ անդունդի եզրին»](#)

Հյուրանոցում իննսունյոթ նյույորքցիներ էին ապրում, ռեկլամի գործակալներ, ու այնպես էին ծանրաբեռնել միջքաղաքային հեռախոսը, որ 507-րդ համարի երիտասարդ կինը ստիպված եղավ սպասել կես օր, գրեթե մինչև երկուս անց կեսը, մինչև որ նրա պատվերը միացրին: Բայց նա ժամանակն իզուր չէր կորցնում: «Մեքսը կամ հաճույք է, կամ դժոխք» վերնագրով մի փոքրիկ հողված կարդաց կանանց ամսագրում, որ գրպանի գրքույկի չափսեր ուներ: Լվաց սանրերը և խոզանակը, մաքրեց բեժագույն կոստյումի վրայի բիծը, ուղղեց պատրաստի գնված բլուզի կոճակի տեղը: Պոկեց խալի վրա բուսած երկու մազը: Ու երբ, վերջապես, հեռախոսավարուհին զանգահարեց, նա բազմոցին նստած արդեն ավարտում էր ձախ ձեռքի եղունգների լաքապատումը:

Բայց նա այնպիսիներից չէր, ովքեր մի կողմ են նետում գործը մի ինչ-որ հեռախոսային զանգի պատճառով: Նրա տեսքից կարելի էր կարծել, թե նրա մեծանալուց ի վեր այդպես անընդմեջ զանգահարել է հեռախոսը:

Հեռախոսը գնգում էր, իսկ նա փոքրիկ վրձինով լաք էր քսում ճկույթի եղունգին, խնամքով շրջանցելով լուսնիկը: Հետո ամրացրեց լաքի սրվակի կափարիչը և, ոտքի կանգնելով, օդում թափահարեց ձախ, դեռևս չչորացած ձեռքը: Մյուսով, որ արդեն չորացել էր, բազմոցի վրայից վերցրեց լիքը մոխրամանը և գնաց դեպի գիշերասեղանը. հեռախոսն այնտեղ էր դրված: Նստելով լայն, արդեն կարգի բերված անկողնու եզրին, հինգերորդ թե վեցերորդ ազդանշանից հետո վերցրեց հեռախոսափողը:

— Այո, — ասաց նա, իրենից հեռու պահելով ձեռքի չոված մատները և ջանալով դրանք չհպել սպիտակ մետաքսե խալաթին. նրա հագին, բացի կոշիկներից, ուրիշ բան չկար, մատանիները դրված էին լոգարանում:

— Միացնում եմ Նյու-Յորք, միսիս Գլաս, — ասաց հեռախոսավարուհին:

— Լավ, շնորհակալություն, — ասաց ջահել կինը և մոխրամանը դրեց գիշերասեղանի վրա:

Լավեց կանացի ձայն.

— Մյուրիեն՝ Դո՛ւ ես:

Երիտասարդ էակը լսափողը հեռացրեց ականջից. — Այո, մայրիկ: Բարև, ինչպե՞ս եք դուք այդտեղ:

— Մոսկալի անհանգիստ եմ քեզ համար: Ինչո՞ւ չէիր զանգահարում: Ինչպե՞ս ես, Մյուրիել:

— Ես երեկ էլ, նախորդ օրը երեկոյան էլ փորձեցի զանգահարել, բայց հեռախոսն այստեղ...

— Հը, ինչպե՞ս ես, Մյուրիել:

Մյուրիելը մի քիչ լսափողը ետ քաշեց ականջից:

— Հիանալի: Միայն սոսկալի շոգ է: Ֆլորիդայում այսպիսի շոգ դեռ չի եղել...

— Ինչո՞ւ չէիր զանգահարում, այնպես անհանգիստ էի, որ...

— Մայրիկ, սիրելիս, մի՛ գոռա, ես հրաշալի լսում եմ քեզ: Երկու անգամ փորձել եմ զանգահարել: Եվ անմիջապես...

— Ախր ես երեկ հայրիկիդ ասացի, որ երևի երեկոյան զանգ կտաս: Չէ, նա միևնույն է... — Ասա, ինչպե՞ս ես Մյուրիել: Միայն թե ճիշտն ասա:

— Դե, ամեն ինչ հրաշալի է: Բավական է անընդհատ նույն բանը հարցենո...

— Ե՞րբ եք եկել:

— Չեմ հիշում, չորեքշաբթի առավոտն էր, կարծեմ:

— Ո՞վ էր վարում մեքենան:

— Նա ինքը, — պատասխանեց աղջիկը: — Միայն թե ախուվախ մի՛ անի: Նա շատ զգուշորեն էր վարում: Ես ուղղակի զարմանում էի:

— Նա ի՞նքն էր վարում: Բայց Մյուրիել, դու ազնիվ խոսք ես տվել ինձ...

— Մայրիկ, դե ես քեզ արդեն ասացի, — ընդհատեց դուստրը, — նա շատ զգույշ էր վարում: Ի դեպ, ժամում հիսուն կիլոմետրից ոչ ավելի, ոչ մի անգամ...

— Իսկ նա օյիններ չէ՞ր անում, դե, հիշո՞ւմ ես, ինչպես այն ժամանակ, ծառերի հետ:

— Մայրիկ, ես քեզ ասում եմ, որ նա շատ զգույշ էր վարում: Վերջ տուր, խնդրում եմ: Ես խնդրեցի նրան ճամփի մեջտեղով գնալ, և նա լսեց ինձ, հասկացավ: Նա նույնիսկ ջանում

էր չնայել ծառերին, երևում էր, թե ինչպես է ջանում: Ի դեպ, հայրիկն արդեն վերանաորոգմա՞ն է տվել այն մեքենան:

— Դեռ չէ: Չորս հարյուր դոլար են պահանջում հենց միայն...

— Բայց, Մայրիկ, Միմորը խոստացել է հայրիկին, որ ինքը կվճարի: Չեմ հասկանում, էլ ինչո՞ւ ես...

— Տեսնենք, տեսնենք: Իսկ նա ինչպե՞ս էր պահում իրեն մեքենայում և ընդհանրապես:

— Լավ, — ասաց դուստրը:

— Նա էլ քեզ այն սոսկալի անունով չէ՞ր կոչում...

— Չէ, նա ինձ անունով է կոչում:

— Ինչպե՞ս:

— Դե, քեզ համար միևնույն չէ՞, մայրիկ:

— Մյուրիել, ինձ անհրաժեշտ է իմանալ, հայրիկն ասում է...

— Դե լավ, լավ, նա ինձ ասում է 1948 թվականի թողարկման Սուրբ թափառաշրջիկ, — ասաց աղջիկն ու ծիծաղեց:

— Այդտեղ ոչ մի ծիծաղելի բան չկա, Մյուրիել: Բոլորովին ծիծաղելի չէ: Դա սոսկալի է: Չէ, դա ուղղակի շառ տխուր է: Երբ մտածում ես, թե մենք...

— Մայրիկ, — ընդհատեց նրան աղջիկը, — սպասիր, լսիր: Հիշո՞ւմ ես, ինչ-որ գերմաներեն բանաստեղծություններ էին: Ի՞նչ եմ արել ես այն: Գլուխ եմ ջարդում, բայց չեմ կարողանում հիշել...

— Բեզ մոտ է:

— Համոզվա՞ծ ես:

— Իհարկե: Այսինքն, ինձ մոտ է: Փրեղի սենյակում է: Այստեղ ես թողել, պահարանում է... Ի՞նչ է պատահել որ: Իրեն պե՞տք է:

— Չէ, նա ճանապարհին, այստեղ գալիս հարցնում էր դրա մասին: Ծատ էր ուզում իմանալ, կարդացե՞լ եմ, թե չէ:

— Բայց գիրքը գերմաներեն է:

— Այո, մայրիկ: Նրա համար միևնույն է, — ասաց աղջիկն ու ոտքը գցեց ոտքին: — Նա ասում է, որ դա մեր դարի միակ լավագույն բանաստեղծի գործն է: Ասում է, ես պետք է գոնե դրա թարգմանությունը ձեռք բերեի: Կամ էլ՝ գերմաներեն սովորեի, ասացե՛ք, խնդրեմ:

— Մոսկալի է: Մոսկալի է: Չէ դա շատ տխուր բան է... Հայրիկը երեկ ասում էր...

— Մի վայրկյան, մայրիկ, — ասաց աղջիկը: Նա գնաց դեպի պատուհանը, սիգարետ վերցրեց բազմոցի վրայից, վառեց և նորից նստեց մահճակալին: — Մայրիկ, — ասաց նա ծուխ արձակելով:

— Մյուրիել, ուշադիր լսիր ինձ:

— Լսում եմ:

— Հայրիկը խոսել է բժիշկ Սիվետսկու հետ...

— Եվ ի՞նչ, — ասաց աղջիկը:

— Նա ամեն ինչ պատմել է բժշկին: Համենայն դեպս, ինձ է այդպես ասում, բայց դե, ճանաչում ես հայրիկիդ: Ծառերի մասին էլ: Պատուհանի հետ կապված պատմությունն էլ: Եվ այն, ինչ-որ ասել էր տատիկիդ, երբ նա քննարկում էր, թե իրեն ինչպես պետք է թաղել, և այն, թե ինչ արեց այն հրաշալի գունավոր բացիկները, հիշո՞ւմ ես, Բերմուդյան կղզիները, մի խոսքով, ամեն ինչ:

— Ե՛վ, — ասաց աղջիկը:

— Եվ այսպես: Նախ նա ասաց, թե ուղղակի հանցագործություն է, որ զինվորական բժիշկները նրան ազատել են հոսպիտալից, ազնիվ խոսք: Նա որոշակիորեն հայրիկին ասել է, թե բոլորովին չի բացառվում, որ Միմորը կարող է լիովին կորցնել ինքնատիրապետումը: Ազնիվ, ազնիվ խոսք:

— Ո՞վ է, ազգանունն ի՞նչ է:

— Չեմ հիշում, Ռիզեր է, ինչ է: Ասում են շատ լավ բժիշկ է:

— Ոչ մի անգամ չեմ լսել:

— Դա դեռ չի նշանակում, թե նա վատն է:

— Ինձ մի կոպտիր, Մյուրիել, խնդրում եմ: Մենք սոսկալի անհանգստանում ենք քեզ համար: Հայրիկը նույնիսկ ուզում էր հեռագրել քեզ, որպեսզի վերադառնաս տուն, և հետո...

— Չէ, մայրիկ, ես դեռևս չեմ վերադառնա, հանգստացիր:

— Մյուրիել, ազնիվ խոսք, բժիշկ Միվետսկին ասաց, որ Միմորը կարող է վերջնականապես կորցնել...

— Մայրիկ, մենք դեռ նոր ենք եկել: Այսքան տարիների ընթացքում ես առաջին անգամ եմ իսկապես հանգստանում, հո չեմ հավաքի իրերս ու թռչեմ տուն: Իսկի չեմ էլ կարող գալ: Այնպես եմ այրվել արևի տակ, որ հազիվ եմ ման գալիս:

— Վառվե՞լ ես: Եվ շա՞տ: Ինչո՞ւ «բրոնզե կրեմ» չես քսել, չէ որ դրել էի ճամպրուկիդ մեջ: Ուղիղ այն բանի...

— Քսել եմ, քսել եմ: Եվ այնուամենայնիվ, այրվել եմ:

— Այ քեզ սոսկալի բա՛ն: Որտե՞ղդ է այրվել:

— Ամբողջապես, մայրիկ, ամբողջապես այրվել եմ, ոտքից գլուխ:

— Այ քեզ սոսկալի բա՛ն:

— Ոչինչ, կլավանամ:

— Լսիր, իսկ դու խոսե՞լ ես այդ հոգեբույժի հետ:

— Այո, մի քիչ:

— Ի՞նչ ասաց նա: Եվ որտե՞ղ էր այդ ժամանակ Միմորը:

— Ծովահայաց հյուրասենյակում դաշնամուր էր նվագում: Եկած օրվանից նա երկու երեկո է նվագում է:

— Ի՞նչ ասաց բժիշկը:

— Առանձնապես ոչինչ: Նա ինքը խոսեց ինձ հետ: Ես նստած էի նրա կողքին, «բինգո» էինք խաղում, և նա ինձ հարցրեց՝ ձեր ամուսի՞նն է նվագում այն սենյակում: Ասացի՞ այո: Հարցրեց, թե Միմորը վերջերս չի՞ հիվանդացել: Եվ ես ասացի...

— Իսկ ինչո՞ւ նա հանկարծ այդպիսի բան հարցրեց:

— Չգիտեմ, մայրիկ: Երևի այն պատճառով, որ Միմորը շատ գունատ է ու նիհարած: Մի խոսքով, «բինգոյից» հետո նա ու իր կինը ինձ հրավիրեցին մի բան խմելու: Ես համաձայնեցի: Նրա կինը հրեշ է: Հիշո՞ւմ ես, այն սոսկալի երեկոյան հագուստը, որ տեսանք Բոնվիտի ցուցափեղկում: Դու դեռ ասացիր, որ այդ հագուստի համար բարալիկ-մարալիկ աղջիկ է պետք...

— Այն կանա՞չը:

— Այ, հենց այդ էր հագին: Իսկ որ կոնքերը տեսնե՛ս: Անընդհատ կպչում էր ինձնից, թե Միմորը այն Մյուզաննա Գլասի հարազատը չէ՞, որ Մեդիսոն-ավենյուի վրա արհեստանոց ունի՝ գլխարկների:

— Իսկ ամուսինն ի՞նչ էր ասում, այդ բժիշկը:

— Առանձնապես ոչինչ: Ընդհանրապես մենք նստած էինք բարում, սոսկալի աղմուկ էր:

— Հա, բայց նրան ասացի՞ր, թե Միմորն ինչ էր ուզում անել տատիկի բազկաթոռը:

— Չէ, մայրիկ, ոչ մի մանրամասնություն ես նրան չեմ պատմել: Բայց գուցե մեկ ուրիշ անգամ էլ կհաջողվի նրա հետ խոսել: Ամբողջ օրը բարում նստած է լինում:

— Իսկ նա չէ՞ր ասում, թե կարող է պատահի, դե մի խոսքով, որ Միմորի մոտ ինչ-որ տարօրինակություններ հանդես գան: Որ դա քեզ համար վտանգավոր է:

— Դե չէ, — ասաց աղջիկը: — Հասկանում ես, մայրիկ, դրա համար նա պետք է հազար ու մի տեղեկություններ հավաքի: Մանկության մասին և այլն: Ասացի, չէ՞, որ շատ քիչ ենք խոսել. բարում սոսկալի աղմուկ էր:

— Դե ինչ արած... իսկ ինչպե՞ս է քո կապույտ վերարկուն:

— Ոչինչ: Ուսերի տակից մի քիչ ձգեցի աստառը:

— Իսկ այդտեղ ընդհանրապես ինչպե՞ս են հագնվում:

— Շատ վատ: Ոչ մի բանի նման չեն: Ամեն տեղ՝ պսպղաններ են կպցում, աստված գիտե, թե ինչ է:

— Ձեր համարը լա՛վն է:

— Ոչինչ: Միանգամայն տանելի է: Այն համարը, որտեղ ապրել էինք մինչև պատերազմը, չհաջողվեց վերցնել, — ասաց աղջիկը: — Հասարակությունը այս տարի սոսկալի է: Մի տեսնես, թե ում հետ ենք սեղան նստում: Հենց անմիջապես կողքներիս, հարևան սեղանի մոտ, այնպիսի տեսք ունեն, ասես բեռնատարով են եկել:

— Հիմա ամեն տեղ էլ այդպես է: Կիսաշրջագետտոդ հագնո՞ւմ ես:

— Շատ է երկար, ասել եմ քեզ, չէ:

— Մյուրիել, վերջին անգամ պատասխանիր ինձ, ինչպե՞ս ես: Ամեն ինչ կարգի՞ն է:

— Այո, մայրիկ, այո, — ասաց աղջիկը: — Հարյուր անգամ՝ այո:

— Եվ չե՞ս ուզում տուն վերադառնալ:

— Ոչ, մայրիկ, ոչ:

— Հայրիկը երեկ ասաց, որ պատրաստ է քեզ փող տալ, որպեսզի մենակ մեկնես որևէ տեղ և ամեն ինչ մի լավ կշռադատես: Դու հրաշալի ճանապարհորդություն կարող ես կատարել նավով: Երկուսս էլ կարծում ենք, որ քեզ...

— Ոչ, շնորհակալություն, — ասաց աղջիկը և ուղիղ նստեց: — Մայրիկ, այս խոսակցությունը կրնկնի...

— Որ մտածում եմ, թե ինչպես սպասեցիր այդ տղային ամբողջ պատերազմի ընթացքում, այսինքն, որ մտածում եմ, թե այդ բոլոր ջանքերը կանայք...

— Մայրիկ, արի վերջացնենք խոսակցությունը. Միմորը ուր որ է կգա:

— Իսկ ու՞ր է նա:

— Լողափում:

— Լողափո՞ւմ, մենա՞կ: Նա իրեն լա՞վ է պահում լողափում:

— Լսիր, մայրիկ, դու այնպես ես խոսում նրա մասին, ասես նա կատաղի խելագար լինի:

— Չէ, ինչ ես ասում, Մյուրիել:

— Համենայն դեպս, ձայնդ այդպիսին է, իսկ նա իր համար պառկած է ավազների, նույնիսկ խալաթը չի հանում:

— Չի՞ հանում խալաթը: Ինչո՞ւ:

— Չգիտեմ: Երևի այն պատճառով, որ այդպես գունատ է:

— Տեր աստված: Բայց նրան անհրաժեշտ է արևը: Դու չե՞ս կարողանում ստիպել նրան:

— Դու Միմորին գիտես, չէ՞, — ասաց աղջիկը ու նորից ոտքերը խաչաձևեց: — Ասում է. — Չեմ ուզում, որ ամեն մի ապուշ աչք տնկի իմ վիտվածքների վրա:

— Բայց նրա վրա վիտվածքներ չկան: Թե՞ բանակում ինչ-որ բաներ է վիտել:

— Չէ, մայրիկ, չէ, սիրելիս, — ասաց աղջիկն ու ելավ տեղից: — Գիտես ինչ, արի վաղը ես զանգահարեմ քեզ:

— Մյուրիել, լսիր ինձ, միայն թե ուշադիր:

— Լսում եմ, մայրիկ, — նա մի ոտքից մյուսի վրա էր կանգնում:

— Հենց որ մի տարօրինակ բան է ասել կամ արել, հասկանո՞ւմ ես, անմիջապես զանգ տուր ինձ: Լսո՛ւմ ես:

— Մայրիկ, բայց ես չեմ վախենում Սիմոնից:

— Մյուրիել, խոստացիր ինձ:

— Լավ: Խոստանում եմ: Յտեսություն, մայրիկ: Համբուրիր հայրիկին: — և նա կախեց լապիտը:

✱

— Սիմի Գլաս, Ոսկեմագ, — ասաց Սիբիլա Կարպենտերը, որ հյուրանոցում ապրում էր իր մայրիկի հետ: — Ո՞ւր է Ոսկեմագիկը:

— Փիսիկս, հանգիստ մնա, չարչարում ես մայրիկին: Ուղիղ կանգնիր, լսո՛ւմ ես:

Միսիս Կարպենտերը արևայրուկի դեմ յուղ էր քսում Սիբիլայի ուսիկներին, թիկունքին և թևիկների նման նիհար թիակներին: Սիբիլան, մի կերպ իրեն պահելով վիթխարի, ձիգ փչած գնդակի վրա, նստել էր դեմքով դեպի օվկիանոսը: Նրա հագին դեղձանիկի նման դեղին լողազգեստ էր, վարտիքից ու կրծքակալից կազմված լողազգեստ, թեև առաջիկա ինը-տաս տարին նա դեռևս կարող էր հիանալի յուրա գնալ առանց կրծքակալի:

— Սովորական մետաքսե գլխաշոր է, բայց դա միայն մոտիկից ես զգում, — բացատրում է միսիս Կարպենտերի կողքի բազկաթոռին նստած կինը: — Հետաքրքիր է, ինչպե՞ս է կարողանում այդպես կապել: Ուղղակի սքանչելի է:

— Այո, հավանաբար, լավն է, — ասաց միսիս Կարպենտերը: — Սիբիլոչկա, փիսիկս, հանգիստ նստիր:

— Իսկ ո՞ւր է ոսկեմագը, — հարցրեց Սիբիլան:

Միսիս Կարպենտերը հառաչեց. — Ահա՛, — ասաց նա և ամրացրեց սրվակի կափարիչը:

— Հիմա գնա, խաղ արա, փիսիկս: Մայրիկը կգնա հյուրանոց և մարտինի կխմի միսիս Հաբեյի հետ: Իսկ ձիթապտուղը կբերի քեզ:

Ազատություն ստանալով՝ Սիբիլան վազեց մինչև լողափ, հետո շրջվեց դեպի ձկնորսական տաղավարը: Ճանապարհին կանգ առավ, ոտքով խփեց ավազից սարքված պալատի թաց ավերակներին և շուտով բավական հեռացավ առողջարանի լողափից:

Նա մի քառորդ մղոն անցավ և հանկարծ սկսեց վազել ուղիղ դեպի ափի ավազաբլուրը: Հասավ այնտեղ, ուր մեջքի վրա պառկած էր մի երիտասարդ:

— Կգա՞ս գնանք լողանալու, Սիմի Գլաս, — հարցրեց աղջիկը:

Երիտասարդը ցնցվեց, անմիջապես բռնեց լողախալաթի օձիքից: Հետո շուտ եկավ փորի վրա, և երշիկի նման ոլորված սրբիչն ընկավ նրա աչքերի վրայից: Նա կկոցված աչքերով նայեց Սիբիլային:

— Ա՛, ողջույն, Սիբիլոչկա:

— Կգա՞ս լողանալու:

— Զեզ էի սպասում, — ասաց նա: — Ի՞նչ նորություններ կան:

— Ի՞նչ, — հարցրեց Սիբիլան:

— Ինչպիսի՞ նորություններ կան: Ի՞նչ կա ծրագրում:

— Հայրիկս վաղը գալու է ինքնաթիռով, — ասաց Սիբիլան, ոտքով խփելով ավազին:

— Միայն թե աչքերս մի՛ լցնի, փոքրիկս, — ասաց երիտասարդը՝ բռնելով Սիբիլայի ոտիկը:
— Այո, ժամանակն է, որ հայրիկդ գա: Ես ժամ առ ժամ սպասում եմ նրան: Այո, ժամ առ ժամ:

— Իսկ այն մորաքույրն ո՞ւր է, — հարցրեց Սիբիլան:

— Այն մորաքո՞ւյրը, — երիտասարդը ավազը թափ տվեց նոսր մազերի վրայից: — Դժվար է ասել, Սիբիլոչկա: Նա կարող է լինել հագար տեղ: Ասենք՝ վարսավորի մոտ: Մազերն է շեկացնում: Կամ իր սենյակում տիկնիկներ է կարում ազքատ երեխաների համար: — Երիտասարդը դեռ պառկած էր երեսնիվայր, միայն հիմա բռունցքներն իրար վրա դրեց և ծնոտը հենեց դրանց: — Ավելի լավ կանես հեշտ հարցեր տաս ինձ, Սիբիլոչկա, — ասաց նա: — Այդ ի՞նչ գեղեցիկ կոստյում ունես, սքանչելի է ուղղակի: Կյանքումս ամենից շատ կապույտ լողազգեստն եմ սիրում:

Սիբիլան նայեց նրան, հետո՝ իր այրված փորիկին. — Բայց սա դեղին է, — ասաց նա: — Բոլորովին դեղին:

— Ճի՞շտ ես ասում: Հասպա մոտ արի:

Սիբիլան մի քայլ առաջ եկավ:

— Դու միանգամայն իրավացի ես: Հիմար եմ ես, հիմար:

— Կգա՞ս լողանանք, — հարցրեց Սիբիլան:

— Հարկավոր է մտածել: Նկատի առ, Սիբիլոչկա, որ ես լրջորեն կշռադատում եմ այդ առաջարկությունը:

Միբիլան ոտքով խփեց փչովի ներքնակին, որ նրա գրուցակիցը բարձի տեղ դրել էր գլխի տակ. — Հարկավոր է փչել, — ասաց աղջնակը:

— Իրավացի ես: Այո, հարկավոր է փչել և ուժեղ փչել, քան մտադիր էի անել միջև հիմա:

Նա բռունցքները հանեց և ծնոտը հենեց ավազին: — Միբիլոչկա, — ասաց, — դու շատ գեղեցիկ ես: Հանելի է քեզ նայելը: Պատմիր ինձ քո մասին: — Նա մեկնեց ձեռքը և բռնեց Միբիլայի կոճերից: — Ես այժեղջուր եմ, իսկ դո՞ւ ով ես:

— Շերոն Լիպշուոցն ասում էր, որ դու նրան նստեցրել ես դաշնամուրի այթոռին, — ասաց Միբիլան:

— Մի՞թե Շերոն Լիպշուոցն հենց այդպես էլ ասաց:

Միբիլան եռանդուն գլխով արեց:

Նա բաց թողեց երեխայի կոճերը, ձեռքերը խաչեց և այտը հենեց արմունկին:

— Ոչինչ չես կարող անել, — ասաց նա: — Ինքդ էլ գիտես, թե դա ինչպես է լինում, Միբիլոչկա: Նստած նվագում եմ: Դու չես երևում: Իսկ Շերոն Լիպշուոցը գալիս նստում է կողքիս այթառակին: Ինչ անեի, հրեի՞ նրան:

— Հրեի:

— Դե, չէ՛, այդպես չեղավ: Ես ընդունակ չեմ դրան: Բայց գիտե՞ս ինչ արեցի, գուշակիր:

— Ի՞նչ:

— Ես ձևացրի, թե դա դու ես:

Միբիլան անմիջապես կռացավ ու սկսեց փորփորել ավազը: — Գնա՞նք լողանալու, — ասաց նա:

— Համաձայն եմ, — ասաց նրա գրուցակիցը: — Կարծեմ, դրան ընդունակ եմ:

— Մեկ էլ որ գա, հրի, — ասաց Միբիլան:

— Այդ ո՞ւմ:

— Շերոն Լիպշուոցին:

— Ա՛խ, Շերոն Լիպշուոցին: Այդ ինչու մտքիցդ դուրս չի գալիս նա: Երագո՞ւմ էլ նրան ես տեսնում...

Նա հանկարծ վեր թռավ, նայեց օվկիանոսին: — Լսիր, Սիրիլոչկա, գիտե՞ս հիմա ինչ կանենք: Կփորձենք ձկնիկ-բանանիկ բռնել:

— Ի՞նչ:

— Ձկնիկ-բանանիկ, — ասաց նա ու արձակեց խալաթի գոտին: Նա հանեց խալաթը: Նրա ուսերը սպիտակ էին, նեղիկ, լողակ-ոտնաթաթերը՝ կապույտ: Նա խալաթը ծալեց սկզբում երկարությամբ, հետո երեք տակ արեց: Բացելով ոլորված սրբիչը, որով աչքերն էր ծածկել, փռեց ավազին և խալաթը դրեց վրան: Կռանալով՝ վերցրեց փշովի ներքնակը և դրեց թևատակին: Ազատ ձախ ձեռքով բռնեց Սիրիլայի թաթիկը:

Նրանք գնացին դեպի օվկիանոս:

— Դու երևի ոչ մի անգամ ձկնիկ-բանանիկ չես տեսել, — հարցրեց նա:

Սիրիլան տարուբերեց գլուխը:

— Չի կարող պատահել: Ինչո՞ւ, որտե՞ղ ես ապրում:

— Չգիտեմ, — ասաց Սիրիլան:

— Այդ ինչպե՞ս չգիտես: Չի կարող պատահել: Նույնիսկ Շերոն Լիպչույցը գիտի, թե որտեղ է ապրում, իսկ նա նույնպես երեքուկես տարեկան է:

Սիրիլան կանգ առավ ու քաշեց ձեռքը: Ապա մի աննշան խեցի վերցրեց ու սկսեց զննել ընդգծված հետաքրքրությամբ: Հետո դեն նետեց:

— Շոճու անտառ, Կոննետիկատ, — ասաց աղջնակն ու փորը ցցած առաջ գնաց:

— Շոճու անտառ, Կոննետիկատ, — կրկնեց նրա ուղեկիցը: — Իսկ դա պատահմամբ Սոճու անտառը չէ՞ Կոննետիկատում:

Սիրիլան նայեց նրան. — Ես այնտեղ եմ ապրում, — ասաց նա անհամբերությամբ: — Ես ապրում եմ Շոճու անտառում, Կոննետիկատում: — Նա վազ տվեց մի քանի քայլ, ձախ ձեռքով բռնեց ձախ ոտնաթաթը ու ոստոստեց մի ոտքի վրա:

— Այդ ի՞նչ լավ բացատրեցիր ամեն ինչ, ուղղակի սքանչելի էր, — ասաց նրա ուղեկիցը:

Սիրիլան բաց թողեց ոտնաթաթը. — «Նեգրիկ Սամբոն» կարդացե՞լ ես, — հարցրեց աղջնակը:

— Ի՞նչ տարօրինակ է, որ դու հարցրիր ինձ այդ բանը, — ասաց նրա ուղեկիցը: — Հասկանո՞ւմ ես, միայն երեկ երեկոյան եմ վերջացրել: — Նա կռացավ, բռնեց Սիրիլայի թաթիկը: — Քեզ դո՞ւր է եկել, — հարցրեց նա:

— Իսկ վագրերը վազվզո՞ւմ էին ծառի շուրջը:

— Այո՛, ես նույնիսկ մտածեցի. ե՞րբ են վերջապես կանգ առնելու դրանք: Կյանքում այդքան վագր չեմ տեսել:

— Նրանք ընդամենը վեցն էին:

— Ընդամեն՞ը, — հարցրեց ուղեկիցը: — Թո կարծիքով դա քի՛չ է:

— Դու մոմ սիրո՞ւմ ես, — հարցրեց Սիբիլան:

— Ի՞նչ, — նորից հարցրեց նա:

— Դե, մեղրամոմ, էլի՛:

— Շատ եմ սիրում, իսկ դո՞ւ:

Սիբիլան գլխով արեց: — Դու ձիթապտուղ սիրո՞ւմ ես:

— Ձիթապտո՞ւղ: Հապա ինչպե՛ս: Ձիթապտուղը մեղրամոմով: Առանց դրան ուղղակի չեմ կարող:

— Դու Շերոն Լիպշուոցին սիրո՞ւմ ես, — հարցրեց աղջնակը:

— Այո՛, այո՛, իհարկե, — ասաց նրա ուղեկիցը: — Եվ շատ եմ սիրում նրան այն բանի համար, որ երբեք չի նեղացնում շնիկներին մեր հողում, հյուրանոցում: Օրինակ՝ այն թզուկ բուլդոզին, որ այն կնոջն է, Կանադայից եկածինը: Դու երևի չես հավատում, բայց այդպիսի աղջիկներ կան, որ սիրում են փայտով խփել այդ բուլդոզին: Իսկ, ա՛յ, Շերոնը՝ երբե՛ք: Նա ոչ մեկին չի նեղացնում, չի բարկացնում: Ա՛յ, դրա համար էլ սիրում եմ նրան:

Սիբիլան լռեց:

— Իսկ ես սիրում եմ մոմ ծամել, — ասաց նա վերջապես:

— Դա բոլորն էլ սիրում են, — ասաց նրա ուղեկիցը, ոտքով փորձելով ջուրը: — Ո՛ւհ, սառն է: — Նա փչովի ներքնակը դրեց ջրի վրա: — Չէ, սպասիր, Սիբիլուզկա, Արի մի քիչ հեռանանք:

Նրանք գնացին ծանծաղուտով, մինչև որ ջուրը հասավ Սիբիլայի գոտկատեղին: Այդ ժամանակ երիտասարդը գրկեց նրան ու դրեց ներքնակի վրա:

— Իսկ դու երբեք լաղազլիսարկ չե՞ս դնում, գլուխդ չե՞ս ծածկում, — հարցրեց երիտասարդը:

— Բաց մի՛ թողնիր ինձ, — հրամայեց աղջնակը: — Ամուր բռնիր:

— Ներեցեք, միսս Կարպենտեր: Ես իմ գործը գիտեմ, — ասաց նրա ուղեկիցը: — Իսկ դու ավելի լավ է նայիր ջրին, հետևիր ձկնիկ-բանանիկին: Այսօր շատ լավ է բռնվում ձկնիկ-բանանիկը:

— Իսկ ես չեմ տեսնում դրանց:

— Միանգամայն հասկանալի է: Դրանք շատ տարօրինակ ձկնիկներ են: Շատ տարօրինակ: — Նա ներքնակն առաջ հրեց: Ջուրը դեռ նրա կրծքին չէր հասել: — Եվ տխուր էլ կյանք ունեն, — ասաց նա: — Գիտե՞ս ինչ են անում նրանք, Սիբիլոչկա:

Աղջնակը տարուբերեց գլուխը:

— Հասկանո՞ւմ ես, նրանք լողում են, մտնում քարանձավը, իսկ այնտեղ շա՛տ բանան կա: Քարանձավ մտնելիս որ տեսնես՝ սովորական ձկնիկներ են: Բայց այնտեղ իրենց խոզավարի են պահում: Մի այդպիսի ձկնիկ-բանանիկ լողաց քարանձավով ու այնտեղ յոթանասունութ հատ բանան կերավ: — Նա լաստը իր փոքրիկ ուղևորի հետ միասին հրեց դեպի հորիզոնը: — Եվ դրանից նրանք այնպե՛ս են հաստանում, իհարկե, որ այլևս չեն կարողանում դուրս գալ: Դռնից դուրս գալ չեն կարողանում:

— Էլ մի՛ քշիր, — ասաց Սիբիլան: — Իսկ հետո ի՞նչ է լինում:

— Ե՞րբ հետո, ինչի՞ մասին ես հարցնում:

— Ձկնիկ-բանանիկների մասին:

— Ա՛խ, ուզում ես ասել, այդպես կշտանալուց հետո ինչ են անում, հա՞, որ չեն կարողանում դուրս գալ քարանձավից:

— Այո, — ասաց աղջնակը:

— Տխուր է, դժվարանում եմ քեզ ասել, Սիբիլոչկա: Մեռնում են նրանք:

— Ինչո՞ւ, — հարցրեց Սիբիլան:

— Հիվանդանում են բանանային տենդով: Դա սոսկալի հիվանդություն է:

— Տես, ալիքը գալիս է, — տազնապով ասաց Սիբիլան:

— Արի չնկատելու տանք, — ասաց նրա ուղեկիցը, — արի արհամարհերնք նրան: Ես ու դու հպարտ ենք: — Նա բռնեց Սիբիլայի կոճերից ու ներքև սեղմեց: Լաստը բարձրացավ ալիքի կատարը: Ջուրը ողողեց Աիբիկայի մազերը, բայց նրա ճիչի մեջ միայն ոգևորություն կար:

Երբ լաստը ուղղվեց, աղջիկը թաթիկով ետ քաշեց ճակատին կպած թաց մազափունջը և ասաց. — Իսկ ես տեսա նրան:

— Ո՛ւմ, իմ ուրախություն:

— Ձկնիկ-բանանիկին:

— Չի՛ կարող պատահել, — ասաց նրա ուղեկիցը: — Իսկ նրա բերանում բանաններ կայի՞ն:

— Այո՛, — ասաց Սիբիլան, — վե՛ց հատ:

Երիտասարդը հանկարծ բռնեց Սիբիլայի թաց ոտիկը, որ կախված էր լաստից ցած, և համբուրեց ներբանը:

— Թո՛ւհ, — ասաց աղջնակը:

— Դու ինքդ ես «թուհ»։ Ետ ենք գնում, բավական է:

— Չէ՛:

— Ափսո՛ւ, ափսո՛ւ, — ասաց երիտասարդը և լաստը քշեց դեպի ափ, որտեղ Սիբիլան թռավ ավազի վրա: Երիտասարդը ներքնակը դրեց թևի տակ և տարավ դեպի ափ:

— Մնաս բարով, — գոչեց Սիբիլան ու առանց փոքր-ինչ ափսոսալու վազեց դեպի հյուրանոց:

Երիտասարդը հագավ խալաթը, ամուր ծածկեց օձիքը, սրբիչը մտցրեց գրպանը: Նա բարձրացրեց թաց, լարծուն անհարմար ներքնակը և դրեց թևի տակ: Հետո տաք ու փափուկ ավազի վրայով մենակ գնաց դեպի հյուրանոց:

Ներքնահարկում (հյուրանոցի դիրեկցիան խնդրել էր, որ լողացողները վերև բարձրանային միայն այդտեղով) քթին ցինկաքսուկ քսած մի կին երիտասարդի հետ վերելակ մտավ:

— Տեսնում եմ, նայում եք իմ ոտքերին, — ասաց երիտասարդը, երբ վերելակը բարձրանում էր:

— Ներեցեք, լավ չլսեցի, — ասաց կինը:

— Ես ասացի, տեսնում եմ, դուք նայում եք իմ ոտքերին:

— Ներեցեք, բայց ես հատակին էի նայում, — ասաց կինը և շրջվեց դեպի վերելակի դուռը:

— Ուղում եք նայել ոտքերիս՝ այդպես էլ ասեք, — ասաց երիտասարդը: — Ի՞նչ իմաստ ունի անվերջ ձևանալ, գրողը տանի:

— Թողեք դուրս գամ ես, — արագ ասաց կինը վերելակավարին:

— Վերելակի դուռը բացվեց, և կինը դուրս եկավ առանց ետ նայելու:

— Իմ ոտքերը միանգամայն նորմալ են, ես ոչ մի պատճառ չեմ տեսնում այդպես աչք տնկելու, — ասաց երիտասարդը: — Հինգերորդը, խնդրեմ: — Եվ նա խալաթի գրպանից հանեց համարի բանալին:

Դուրս գալով հինգերորդ հարկում՝ նա գնաց միջանցքով և իր բանալիով բացեց 507-րդ համարը: Այնտեղ նոր կաշվե ճամպուրակների ու եղունգների լաքի հոտ էր փչում:

Նա նայեց երիտասարդ կնոջը, որ քնած էր մահճակալներից մեկի վրա: Մոտեցավ իր ճամպուրակին, բացեց և վերնաշապիկների ու վարտիքների կույտի տակից հանեց ռազմաավարային մի ատրճանակ: Հանեց փամփուշտակալը, նայեց, կրկին դրեց տեղը: Լարեց հրահանը: Հետո մոտեցավ դատարկ մահճակալին, նստեց, նայեց ջահել կնոջը, բարձրացրեց ատրճանակը և գնդակ արձակեց իր աջ քունքին: